

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. november 2.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

ISTEN ÍTÉLETE VIGASZTAL

Énekek: 165; 466

Alapige: Ezékiel 14,12-24

És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! ha valamely ország vétkeznék ellenem, elpártolván tőlem, és én kinyújtván kezemet ellene, eltörném néki a kenyérnek botját, és bocsátanék reá éhséget, és kiirtanék belőle embert és barmot; és ha volna ez a három férfiú benne: Noé, Dániel és Jób: akkor ők az ő igazságukkal a magok lelkét megszabadítanák, azt mondja az Úr Isten. Ha gonosz vadállatok bocsátanék át az országon, hogy azt gyermektelenné tegyék, és az pusztává lenne, amelyen senki át nem menne a vadállatok miatt: Benne ama három férfiú (élek én, az Úr Isten mondja) sem fiakat, sem leányokat meg nem szabadítana, csak magokat szabadítanak meg, az ország pedig pusztává lenne. Avagy ha fegyvert hoznék amaz országra, és mondanám: fegyver, menj át ez országon! És kiirtanék belőle embert és barmot, és ama három férfiú benne volna, élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítana meg sem fiakat, sem leányokat, hanem csak magokat szabadítanak meg. Avagy ha döghalált bocsátanék arra az országra, és kiönteném búsulásomat reá vérben, hogy kiirtsak belőle embert és barmot, s Noé, Dániel és Jób benne volna: élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítának meg sem fiat, sem leányt; ők igazságukkal csak a magok lelkét szabadítanak meg. Mert így szól az Úr Isten: Mennyivel inkább, ha e négy nehéz ítéletemet: a fegyvert, éhséget, vadállatot és döghalált bocsátom Jeruzsálemre, hogy kiirtsak belőle embert és barmot! Ímé, megmaradnak benne némely menekültek, akiket kivezetnek, fiak és leányok; ímé ők kimennek hozzátok, hogy lássátok útjokat és cselekedeteiket, és vigasztalást vegyetek a veszedelemből, melyet Jeruzsálemre hoztam, mindarra nézve, amit hoztam reá. És megvigasztalnak titeket, ha látjátok útjokat és cselekedeteiket megismeritek, hogy nem hiába cselekedtem mindazt, amit cselekedtem vele, ezt mondja az Úr Isten.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, mert isteni dicsőséged és szentséged bennünket nem elpusztított és nem elpusztít a veled való közösségben, így a gyülekezeti közösség örömeiben is, hanem pontosan azért, mert Jézust adtad, Jézusban jelentetted ki magadat, éppen ellenkezőleg, isteni szentséged felemel, önmagadhoz von, és köszönjük, hogy Szentlelked és igéd által személyesen átölel. Hálát adunk neked a te igédért, és köszönjük, Urunk, hogy ebben a földi életben, ebben a világban élve tapasztalhatjuk meg: itt az Isten köztünk.

Azért is áldunk, mert még ma is lehet hozzád csatlakozni, hozzád térni a legelveszettebb bűnösnek is. És köszönjük, hogyha éppen rajtunk keresztül is másokat megszólítottál, megszólítasz.

Köszönjük, azt a vigasztalást, amit adtál az Úr Jézusban nemcsak a földi életre, hanem a meghalásra, a meghalás utáni létmódra is. Urunk, olyan sokan kimennek ezekben a napokban a temetőbe talán reménytelenül. Mi ismeretlenül is azt kérjük irántuk, hogy ismerjék meg az Úr Jézust, hogy a feltámadás reménysége számukra is élő valóság legyen, és legyenek követőid, hogy ne hogy elveszenek mindörökre, hanem velünk együtt élhessenek örökre.

Köszönjük, Urunk, hogy ma is rád figyelhetünk, kérünk téged, hogy a te igéd személyes üzenetté lehessen ma is számunkra. Segíts, megragadni, szívünkbe zárni és aszerint élni. Köszönjük, hogy a te jelenléte dből mehetünk haza innen, hogy ugyanúgy folytathassuk a boldog életet, a Krisztus-követő életet teveled. Az Úr Jézusért hallgasd meg imádságunkat.

Ámen.

Igehirdetés

Ha valaki bajban van, nagy nehézségbe kerül, akkor a gondjainak a megoldása vagy a megoldás lehetőségének az ígérete szokott vigasztaló lenni. A Bibliában is erről olvasunk általában: a gond megoldását Isten szabadításához csatolva. Furcsa talán, amikor nem a szabadítás, hanem éppen ellenkezőleg az ítélet lesz vigasztalássá. A bibliai szakasz, Ezékiel könyve 14. részének második nagy része, részegysége ugyanis erről szól. Nem az isteni szabadítás vigasztalja a bűnei miatt fogságba került népet ott Babilonban, hanem az isteni ítélet. Ráadásul ennek az isteni ítéletnek az elkerülhetetlen volta, illetve igazságossága.

Amikor esetleg olvastuk ezt a részt a mai nap során már, bizonyára a végét olyan örömmel olvastuk, mert ott voltak ezek a kijelentések, hogy vigasztal, vigasztaltatás. De valóban olyan furcsa és kissé megdöbbentőnek is mondható ez, hogy hogy lehet Isten ítéletének a legdurvább valósága az ő népe számára mégis csak vigasztalás. És nekünk akkor ez milyen üzenetet hordoz. Mert Isten ítélete elkerülhetetlen és igazságos azok iránt, akiket érint, és valahogy mégis Isten maga akarta kijelenteni, hogy ezzel akarja az ő népét a vigasztalásban megerősíteni.

Pontosan Ezékiel könyvében azon a helyen, ahol szerepel itt a 14. részben ez a kijelentés, válik nagyon vigasztalóvá és bátorítóvá. Először nézzük majd az isteni ítélet elkerülhetlenségét, aztán az igazságosságát, és majd néhány mai szempontot figyelembe véve, hogy ez bennünket is hogyan vigasztalhat.

Ha a könyvet kezdtük olvasni, és megnéztük a kommentárookban, emlékezhetünk, hogy Ezékiel neve is azt jelenti, hogy *Isten megerősít*. A vigasztalásával, pártfogásával, bátorításával is. Erős az Isten. Arra is remélem emlékszünk, hogy az a kor, amikor a babiloni fogság időszaka van Júda népén, de beszédes, hogy Izraelről szólt itt a 14. részben is, mert Isten népét mint Izraelt látja maga előtt a prófécia.

Ezékiel papi származású, de prófétája az Úrnak a foglyok között. Jézus születése előtt 597-ben került fogságba, 586-ban elpusztult a templom, és 538-ban Círusz engedélyével hazatérhetnek a hazatérők, mert a babiloni fogság betöltötte a küldetését. Amíg nem pusztult el a templom, addig végig ítéletes próféciákat kellett szólnia Ezékielnek a fogságban (ez az 1-24. rész). A 25-32. részekben pedig pogány népek elleni ítéletes próféciák, Jeruzsálem pusztulása (586), és ezt meghallják a foglyok, Ezékiel is, onnantól pedig vigasztaló, szabadítást hirdető próféciák a 33-48. részekig.

Fontos tehát, hogy a 14. rész ítéletes igék szöveggörnyezetében. Azon belül is, amikor az isteni ítéleteket magyarázó próféciákkal találkozunk. Nem tudjuk pontosan, hogy mikor hangozott el, egy biztos, még mindig Jeruzsálem pusztulása előtt. És amikor a foglyok hallják a prófécia szavait, kiderül, hogy a megelőző, a 14. rész megelőző részszakaszából, hogy Istennek a szövetségi hűségével kellett szembesülniük.

Csak röviden emlékeztetőül: izraeli vének – de ezek júdai vének, csak Izrael és az izraeli szóhasználat most itt is hangsúlyos –, az Úr népe vénei, vezetői kérdezni akarják Istent, de az Úr nem válaszol, hiszen bálványimádó a szívük a vezetőknek. A hamis prófétákat örömmel hallgatták a foglyok között is, de Isten a bálványimádó szívű véneket is ítéli, a hamis prófétákat is nagyon súlyosan megítéli. Az is már ítélete jele, hogy a hazugság lelkét küldi a szájukba. Gondoljunk arra, amikor Akháb idején több száz próféta teljesen hamisat hirdetett, mert a hazugság lelkét küldte az Úr, mert ez volt az ítélet Akhábbal szemben is.

Ítélt tehát az Úr. De az 1-11. versben kiderül, hogy mégis csak ilyen az Úr és azért nem válaszol és nem tűri a hamis próféták hamisságait se, mert ő az ő népét helyre akarja állítani: térjete meg, illetve a 11. versben, hogy ismét az Úr legyen az ő népének Istene, a nép pedig elfogadja Istenét az Úrnak, mert a babiloni fogságban mindezt el fogja végezni. A szövetségéhez is hűséges Isten azonban – és ez a 12. verstől kezdődő szakasz – mégiscsak nagyon szigorúan és kőkeményen ítéli az ő népét, amennyiben megmarad abban, amiben. Ebben a szakaszban nagyon hosszan részletezte azokat az ítéleteket, amit aztán össze is foglalt itt a vége környékén, és a Mózes 3. könyve 26. részében meg a Mózes 5. könyve 27. és 28. részeiben szintén kijelentett a törvényben, hogy milyen ítélet vár azokra, arra a népre (de az ő népére!), akik elhagyják az Urat. Éhség, fegyver, döghalál és a vadállatok, összesen négy.

És nagyon fontos, hogy Istennek ez az ítélete elkerülhetetlen. Mindenképpen be fog következni. Azért, mert az egész nép, a teljes nép, kivétel nélkül mindenki egyen-egyenként méltó az ítéletre. Az egyéni felelősség gondolatát majd

a könyv 18. részében fejt ki bővebben a kijelentés, de itt előttünk van, hogy mindenki a maga bűne miatt fog elveszni.

Az elkerülhetetlenséget akarja kiemelni ennek a három igaznak, számunkra jól ismert hithősöknek az említésével. Nóé, Dániel és Jób – három híres bibliai személy, akik igazak és ha ott lennének is... Most még a 12. verstől kezdődő szakaszban nem tudjuk, hogy melyik ország ez, csak úgy elméleti szinten mondja az Úr, hogy ha valamelyik országban ilyen jellemzők, lelki jellemzők lennének, akkor ha ott lenne is ez a három igaz ember, nem mentenék meg csak a maguk lelkét, azaz csak ők menekülhetnének meg az ítélettől. Az egész ország egytől egyig elveszne.

Emlékszünk, hogy Nóé, az özönvíz embere, igaz embere. Ne felejtsük el, most ez fontos, azért Nóé idején az Úr mégiscsak megkönyörült a családján, hiszen nemcsak Nóét mentette meg a bárkában, hanem a feleségét, a három fiát és azok feleségeit is. Ilyen értelemben az özönvíz ítélete kevésbé volt szigorú, mint az az ítélet, amiről Isten itt beszél.

Jób, az ősatyák idején élt hithős. Amikor Jób életét átgondoljuk, ugye az igaz voltát, feddhetetlenségét maga Isten emelte ki még a sátán előtt is. Itt meg arra gondoljunk a mostani üzenet szempontjából, hogy a legvégén, a 42. részben olvassuk, hogy Isten megkönyörült a három nagyon súlyosan vétkező, Isten és Jób ellen vétkező baráttal szemben, mert Jób imádkozott, közbenjárt értük.

Dániel pedig Ezékiel kortársa. Dániel Jézus születése előtt 604-ben került a fogságba nagyon fiatalon, tizenegynéhány éves lehetett csupán a barátaival. Emlékszünk még a három barát zsidó nevére? Hananjá, Misáél és Azarjá. Őket is lehetne említeni, de Dániel van itt előttünk.

Szeretném megjegyezni, hogy kommentárokból olvashatunk arról, hogy szintén az ősatyák idején egy pogány, Dánielhez hasonló nevű Dániel személy szerepelt, és amikor megtalálták Ugaritban azt az írást, ahol szerepelt az ő neve és a róla való írások, szövegek, őt is igaznak tartották. És azok az írásmagyarázók, akik úgy érzik, hogy Dániel túl fiatal volt ahhoz, hogy szerepelhessen az ő neve a másik kettő mellett, örültek nagyon ennek a leletnek, csak az a probléma, hogy az a Dániel, az ugariti, az pogány istenhívő volt, a maga pogány istenhitében igaz. Az az érv pedig, hogy Dániel túl fiatal volt, hogy úgy mond hithőssé váljon és Ezékiel hivatkozhasson rá, eléggé gyenge! Ne felejtsük el, 604-ben került a fogságba, és emlékszünk, hogy Dániel nagyon hamar megélte a hitét, igaz voltát. Ezékiel számára, meg a foglyok számára a birodalom központjában levő zsidó társuk vagy társaik magas beosztásban hogyan lehettek volna példák?

Azért akartam ezt megemlíteni, mert olvashatunk erről kommentárokból. A keresztyén hagyományhoz nyugodtan ragaszkodhatunk, hogy nem véletlen az, hogy Nóé, Jób és Dániel, mindhárom bibliai személy, és Ezékiel őket jól ismerte papként, prófétaként. Dániel, amikor idős volt, talán már 80 éves is, vagy afölött, akkor ő maga imádkozott közbenjáró imádságot, a 9. részben olvashatjuk a gyönyörű imádságát. Fiatal korában, tizenévesen pedig olyan igaz, mint amilyen Nóé meg Jób.

Ezékiel, illetve Ezékielen keresztül az Úr Lelke mint példát említi, és Ezékiel számára. De kiderül, hogy a legigazabb emberek is ott lehetnek egy országban, de nem mentik meg a többieket, mert mindenki a maga bűnéért felelős. És ha az Úr ítél, akkor ott nincs kegyelem.

Sodomában, emlékszünk, tíz igaz sem volt. Itt pedig már a helyzet olyan súlyos, hogyha három volna, az sem mentené, mert az Úr ítél. Amikor pedig ezek a kifejezések voltak itt a szövegben – többször is hallottuk: élek én, azt mondja az Úr –, ez mind azt jelzi, hogy Isten ezt komolyan gondolja. Ezért szeretném újra kimondani: ha az Isten ítél, akkor nincs kegyelem. Mi sokszor szoktunk az Úr szabadításáról prédikálva úgy beszélni, hogy az Úr ítéletében mindig ott a kegyelem, de ez a bibliai kijelentés Istennek a nagyon komoly szavaként azt akarja meghirdetni, hogy az isteni ítélet elkerülhetetlen volta éppen abban szörnyűsége és szigorú a bűnösnek, az elveszett bűnösnek, hogyha Isten ezt végbeviszi, akkor egy sem menekül meg. Hallottuk: senki nem menekülhet meg, csak az igaz.

Az a szomorú, hogy amikor a folytatást olvassuk a 21. versben, akkor kiderül, hogy amit Isten úgy hipotetikusán, elméletileg mondott egy országról, és valami ott jellemző, azok a jellemzők minősítetten is igazak arra az országra, de azon belül arra a városra, fővárosra, ahol az ő népe lakik. Ezt felolvasom újra: „Mert így szól az Úr Isten: Mennyivel inkább, ha e négy nehéz ítéletemet: a fegyvert, éhséget, vadállatot és döghalált bocsátom Jeruzsálemre, hogy kiirtsak belőle embert és barmot!”

Ninivében, emlékszünk, hogy az Úr megkönyörült, megesett a szíve, megbánta a gonoszt, az ítéletet, mert megtért a király is és az emberek Ninivében, és még az állatokra is tekintett. Emlékszünk, mikor Jónással beszél az Úr, hogy: én ne könyörüljek Ninivén, az én városomon? És ott az állat is sok, meg nagyon sok a kisgyermek. Itt meg Jeruzsálemre jön a négy nehéz ítéletem – mondja az Úr – és se fiú, se lány, tehát gyerekek, fiatalok kivétel nélkül mindenki el fog pusztulni, mert az Úr ítélete elkerülhetetlen.

Akkor ebből hogy lesz vigasztaló üzenet? Nagyon is nehéz egyébként, hogy a 12-21. versekben leírtak után, akkor hogyhogy a 22.-ben leírtak következnek. De hogy biztos az következik, az abból is látszik, hogy kétszer is volt itt a 22. versben az *íme* szó. Ami emlékszünk, mindig azt mutatja, hogy az igazán fontos kijelentés csak most jön. Eddig is nagyon fontos volt – Isten ítélete elkerülhetetlen –, de miért ilyen szigorú? Ímé – lássuk meg, hogy azért, mert az Isten ítélete igazságos: „Ímé, megmaradnak benne némely menekültek, akiket kivezetnek, fiak és leányok; ímé ők kimennek hozzátok, hogy lássátok útjokat és cselekedeteiket, és vigasztalást vegyetek a veszedelemből, melyet Jeruzsálemre hoztam, mindarra nézve, amit hoztam reá.”

Itt is egy furcsaság. Ha előtte arról beszélt végig az Úr, és ezzel a kijelentéssel, hogy élek én, így szól az Úr, hogy egy sem marad meg a három igazon kívül, és azt mondja, Jeruzsálemre ezt a fajta ítéletemet bocsátom, és mégis maradnak menekültek? Akkor mégiscsak életben maradhatnak? Fiúk és lányok? Hallottuk, hogy hányszor volt fiúk és lányok, ifjak.

Itt nem az Úr van ellentmondásban önmagával, hanem az isteni kijelentés leírja az isteni ítélő kéznek a munkáját, az ő hatalmát, szentségét, mert ezek a menekültek, fiúk és lányok nem igazak. Nem azért maradhattak életben, mert ők igazak lettek volna, hiszen hallottuk, hogy amikor kimennek a fogságba, találkoznak a Babilonban levő foglyokkal, például Ezékiellel is, akkor a Babilonban levő foglyok ott is meg fogják ismerni, látni fogják ezeknek a fiúknak és lányoknak az útját és tetteit. És meg fogják érteni, hogy méltó az isteni ítéletre Jeruzsálem népe, mert nemhogy nem igazak, hanem éppen ellenkezőleg, nagyon is bűnösök ezek a fiúk és lányok. Mindazok, akik foglyokként menekülhettek Babilonba, nem elpusztultak az isteni ítéletben, hanem foglyokként vitettek Babilonba. Nem azért kerültek oda foglyokként, mert ők igazak lettek volna.

Ha emlékszünk a többi prófeciára, Jeremiásra vagy korábban élt ugye Ézsaiás, a Jézus születése előtti 8. században, de ő is, amikor erről az időszakról prófétált jövendőmondásként, ugyanerről szólt. Akik foglyokként odavitettek a babiloni foglyokhoz, azok nem azért kerültek oda, mert igazak lettek volna, mint Nóé, Dániel és Jób. Egészen más volt az esetük. Akkor miért kerültek oda? És itt az Úr maga elmondja: azért, hogy ti – mondja a babiloni foglyoknak – vegyetek vigasztalást. A 23. versben: „És megvigasztalnak titeket, ha látjátok útjokat és cselekedeteiket...” Vigasztalást vettek, kaptok – egyfajta szenvedő szerkezetes alakkal –, a másokban pedig az ősi nyelven ugyanaz a szó, csak egy olyan alakban, ami igen intenzív cselekvést jelent: megvigasztalnak titeket azal, ahogyan megismeritek, hogy az Isten hogyan bánt velük, mert az útjuk és a cselekedeteik olyanok voltak, amilyenek.

Fontos tehát nagyon – és itt lépünk most már tovább a személyesebb részekre –, hogy nem az isteni szabadítás vigasztal, hanem az a tény, hogy az Úr jogosan ítelt, igazságosan ítelt. Az Úristen ugyanis nem önkényes, az Úristen nem nagyvonalú, amikor az ítéletéről van szó, hanem jogosan és igazságosan cselekszik. Az ő szövetségi hűsége – amit kijelentett a mózesi törvényekben is már magáról – azt hirdeti meg, hogy amikor ítélek, akkor nem lesz kegyelem. Akkor elkerülhetetlen, mert én igazságos vagyok.

És elmondta itt az Úr, hogy ő nem hiába ítelt. Nem hiába tette azt, amit Jeruzsálemmel. Nem ok nélkül – ez a szó jelentése. Isten igazsága, szentsége abban, ahogyan bánt Jeruzsálemmel. És pontosan ebben válik vigasztalóvá, mert ezt mondja itt: „És megvigasztalnak titeket, ha látjátok útjokat és cselekedeteiket megismeritek, hogy nem hiába cselekedtem mindazt, amit cselekedtem velem, ezt mondja az Úr Isten.”

Pontosan ez a „megismeritek”, ez az ismeret-lehetőség, ami vigasztaló. És nem abban, hogy szabadít az Úr. Itt abban, hogy az Úr ítél. Mi a vigasztaltatás? Hogy amikor az ő vétkező népét ítéli is Isten elkerülhetetlen jogos ítélettel, akkor az Úr teszi ezt és nem valaki más. És amikor ezt teszi, még akkor is az ő szövetségi hűségét éli meg az ő vétkező népe iránt.

Tudatosan mondtam ezt, hogy népe iránt. Nem azt mondtam, hogy a népe ellen. Itt az igében azt látjuk, hogy Isten mennyire komolyan veszi az ő szavát, tettét. De ahogy Isten maga elmondja, magyarázza: a foglyok, a Babilonban

levő foglyok azok Jeruzsálem pusztulásáig mindig reménykedtek. Márcsak azért is, mert a hamis próféták becsapták őket. De ahogy az Úr leleplezte a 14. rész első verseitől, az ő szívük is nagyon hamis volt. De miért voltak ezek a foglyok Ezékiellel együtt Babilonban? Mert az Úr megmondta, hogy ő fogságba viszi az ő vétkező népet, ítéli, de nem azért, hogy mindörökre elveszenek, hanem azért, hogy fenyítse őket, helyreállítsa.

Ezek a foglyok, amikor ennek a prófécianak a gyakorlati valósága végbement, tényleg tapasztalhatták, hogy elpusztult Jeruzsálem, vége mindennek, és 586-ban is kerültek nagyon sokan fogolyként Babilonba. A 33. résztől majd láthatjuk, amikor a vigasztalás igéi vigasztaló módon, mert a szabadításra utalva jelentetnek ki Ezékielen keresztül. Itt pedig a vigasztalás igéi kevésbé vigasztalónak tűnő módon látszólag, mert az ítélet igéin keresztül.

Rögtön mondok egy példát, ami segít még jobban megérteni ezt, hogy itt Istennek az ítéletben végbevitt tettei is az ő ítéletet szenvedő népe számára mégiscsak vigasztalást jelent. Emlékezzünk arra, amikor Dávid megszámoltatta a népet, és rádöbbsent arra, hogy milyen súlyosan vétkezett, mert az Isten ki is jelentette ezt neki. És amikor a prófétán keresztül lehetőséget kap, hogy akkor válasszon, hogy melyik három ítélettel sújtsa őt az Úr. Nemcsak őt, hanem Izraelt.

És emlékszünk, hogy ő azért választotta azt, amelyiket – a három napos döghalált –, mert azt mondta, hogy inkább essünk az Úr kezébe, mert az ő irgalmassága nagy és hátha megkönyörül rajtunk. Amikor pedig végbement az a nagyon komoly ítélet, és Dávid szinte sírva könyörög az Úrnak, hogy inkább őt pusztítsa el, de ne a népet. Ott Dávid olyan módon lép föl az Úr előtt, mintha ő lenne a pásztor, a nép pedig a nyáj. Harcol a népért az Úr jogos ítélete következménye miatt, de nem Dávid pusztul el, hanem az Úr akkor megálljt parancsol a gyilkoló angyalnak. Ott épül fel majd egy oltár, és a Krónikák könyvéből tudjuk, hogy majd azon a helyen épült föl később a jeruzsálemi templom.

Dávid Isten nagyon komoly jogos ítéletét és elkerülhetetlen ítéletét tapasztalta is, de még mielőtt tapasztalta volna, kimondta őszintén, majd amikor benne volt, meg is élte, hogy inkább essem az Úr kezébe én is meg a népem is, mert tudom, hogy az ítélő Isten, mert ilyen a mi szövetséges Istenünk, a szövetséges, hűséges Istenünk ilyen, hogy ítél, de irgalmas is. Csak amikor az ítéletéről van szó, akkor elkerülhetetlen és akkor nincs kegyelem. De amikor az Isten ítél kegyetlenül – most hadd mondjam így, ezzel a szóval – és ezt végrehajtja, akkor mégiscsak megmutatkozik az ő népe iránt az ő irgalma, kegyelme.

Az ezékieli prófécia itt a 14. rész második nagyobb szakaszában Istennek ezt a jellemét akarja kiemelni az ő népének is, meg nekünk is. Ha ítél is az Úr, lássuk meg, hogy milyen az ő ítélő keze. Milyen az ő érzése, amikor ítél. Milyen az ő vágya, akarata, amikor ítél elkerülhetetlenül és igazságosan. Akár az ő népet is. Hogyan meg végbe az ő ítélő terve. Hogyan viszi végbe az ő célját, amikor ítél kíméletlenül. Akkor az ő isteni igazsága, szentsége kielégítetik, hiszen bántották őt a bálványimádással, ezt nem tűrte az Úr. Egyszer vége a türelemnek és akkor jön az ítélet.

De a legnagyobb ilyen isteni jellemzők megismerése során is Isten népe még akkor is, hogyha éppen ítéltetik, mert vétkezett, elhagyta az Urat, de pontosan azért, mert az Úr népe, megismeri, hogy de milyen az Úr, amikor ilyen. A tragédia, a jogos ítélet közepette is kezdi megtapasztalni, de akkor is az Isten kezében vagyunk. És ő tudja, hogy mit tesz az ő népével. És a bűnös népe megalázza magát, ez volt a babiloni fogság egyik fontos célja, helyreáll és majd jöhetett a hazatérés. Nagyon fájdalmas – lásd Dávid is átélte ezt –, nagyon kegyes és mégis vigasztaló. Már itt elkezdődik a vigasztalás, hogy nem akárki kezéből veszem azt, ami most velem történik, és tudom, hogy az Úr ítélete vagy az ő ítéletének a következménye.

Ezt a megjegyzést azért kellett idetenni, mert csak akkor lehet igazán személyessé nekünk, mert mi nem ekkor éltünk, mi csak olvassuk ezt a kijelentést, de ismerjük meg az Urat. Csak akkor lesz nekünk igazán személyessé, ha azt látjuk, hogy akkor ez az ítéletes prófécia itt, ami aztán mégiscsak vigasztalás a népnek, ott a babiloni fogságban levőknek, hogyan mutat előre Jézusra. Istenünk jelleme, érzései, vágya, döntései, akarata, isteni tette, mindaz, aki ő és amit cselekszik, amikor ítélt, az Úr Jézus személyében, abban látva, ami ővele történt.

Isten azért vette komolyan az ő ítéletét ebben a bibliai időben is ott a babiloni fogság során, mert tudta, hogy el fog jönni a Messiás. És hogy legyen a Messiásnak népe, ezért fenyegette Izraelt vagy Júda népét. Az összes ítéletes prófécia mindig mutat Jézusra. Amikor ítélt Isten, nincs kegyelem. A babiloni fogság fenyegető ítéleténél sem volt kegyelem, de amikor végbement, mivel az Úr végezte, és megvolt az ő terve, célja, ez már vigasztaló lett mégis csak, Isten elkezdte az ő népét helyreállítani, aztán majd jött a szabadítás.

Amikor az Úr Jézus számára is az a kérdés, hogy vállalja-e azt, hogy az isteni ítélet elkerülhetetlen és igaz és jogos lesz, és akkor azt át kell élnie – emlékszünk, hogy a Gecsemáné kertben ez azért nem volt egyszerű neki. Márk 14,34-36 versekben. Könnyű megjegyezni: Ezékiel 14 – Márk 14. Emlékszünk, a tanítványoknak kimondja Jézus: „szomorú az én lelkem mind halálig”. Rettenetes volt tehát az Úr Jézus számára ott a Gecsemáné kerti élethelyzet. Amikor elkezdt imádkozni először ezt mondja az Úr Jézus: „Abbá, Atya!” (drága mennyei Atya – mondhatnánk így.) Drága Atyám, minden lehet neked. Minden lehet neked – lehet-e elkerülhető az ítélet? De legyen meg az az akarat, ami a te akaratod. Elmúlhat-e ez az óra? Elmúlhatik-e a pohár? De az isteni ítélet elkerülhetetlen volt. Azért, mert szent és igazságos és jogos, és az Úr akkor kegyelem nélkül cselekszik.

Jézus számára sem lehetett kegyelem, ha magára veszi a bűnt. Márpedig magára vette, mert ezt vállalta. És itt van az isteni ítéletnek és az irgalomnak, kegyelemnek ez a kettős, de egymásnak ellentmondó valósága, hogy hogyan lehet az Isten egyszerre ítélő és egyszerre irgalmas? Hát úgy, ahogy Ezékiel könyve 14. részében is látjuk. Kivétel nélkül mindenkit elpusztítok, amikor ítélek. De a próféciaiban mégis, amikor kijelenti az ő szavát és vigasztalni akar, akkor beszél menekültekről, akik majd odakerülnek a fogságba. Ez a képhasználatban ellentmondásnak látszik, de mégsem az, mert Isten kijelenti, hogy ő

hogyan cselekszik. És Jézusnál is: megtörténik mindaz Jézussal, ami, ott a Gecsemáné kertben is, meg a kereszten.

És mi történt? Nóénak, Dánielnek és Jóbnak az igazsága, igaz volta nem tud senkit megmenteni, aki bűnös, méltó az isteni ítéletre. Hallottuk reformáció emlékűnnepi istentiszteletén is, meg hallhattuk az elmúlt istentiszteleten vasárnap, az Úr napján, hogy milyen az Úr Jézus igazsága. Az Úr Jézus ítéltetett, pedig igaz volt, és az ő igazsága – mivel ő Isten és ember egyszerre –, az ő igazsága szabadítás. Ő hordozta az ítéletet, ezért lehet az ő népéé – akármilyen bűnös és vétkező is – a szabadítás.

Ilyen értelemben olyan jó kimondani, hogy az Úr Jézus ezért közben is jár. Közbenjár a mennyei dicsőségben, hiszen feltámadt és mennybement Úr, az Atya előtt, küldte a Szentlelkét, ő is közbenjáró, és a Szentlélek vigasztaló, emlékszünk a jellemzőkre, pártfogó, és képviseli számunkra, ma élő népe számára, amikor esetleg olyan helyzetbe kerülünk, mint Izrael népe, Júda népe a babiloni fogság idején. Mikor talán azt tapasztaljuk, hogy az isteni ítélet jogos. Az isteni ítélet következménye is jogos, de az Úr kezéből veszem, és máris vigasztaló. Pedig még nincs szabadítás, de tudom, hogy kinek a kezéből jön az, ami nagyon fájó, nagyon tragikus, és ennek még az én bűnöm, a bűnöm következménye is ott van a hátterében. De már nem magamat látom, nem a vétkeket, a következményeket, ahogy Dávid is átélte ezt, hanem látom az Urat, aki éppen ítélt még talán, de tudom, hogy ott a vigasztalás, mert megismertem ezt az Urat.

Azért szeretném így kiemelni, hogy mivel Jézus ítéltetett egyszer s mindenkorra, mindörökre, ezért számunkra az Isten ítéletének a következménye lehet igazából valóság. Lehet, hogy vétkezünk, és ennek nagyon súlyos következménye van, de hogy hogy ítélt Isten, azt Jézuson látjuk mindig. Mi legfeljebb a nehéz következményeket tapasztalhatjuk. Tapasztaljuk, talán sírunk is miatta, ahogy Dávid is tette, de az Úr kezéből vehetjük.

Az jutott eszembe most, amikor a mai nap a halottak napja, meg hát milyen sokan mennek temetőbe, hogy bizony lehetnek olyanok a hívő családok életében is, amikor valaki a temetőben mindig sírva megy, mert már nem tudja helyrehozni, amit mulasztott, nagyon fáj neki az az emlék, amiben vétkezett valaki ellen, és a temetőben mindig emlékezik arra, hogy mit tettem. A gyászban ez nagyon nehéz. Az Úr pedig nem veszi el ezt a következményt, pedig megtehetné, hogy ne fájjon, de ott van. Ott van a keserűség, ott van a szív fájdalma. Miért? Hogy ismerjem meg az Urat, hogy egy ilyen nehéz élethelyzetben hogyan tud mégiscsak megtartani, hogyan élek akkor is mindig a kegyelemből, hogy nem a vádoló, a lelkiismeret vagy a sátán támadása, kísértése egy ilyen nagyon nehéz élethelyzetben, hanem az Úr vigasztalása. Mert az érzés lehet, hogy ott van mint következmény, meg a tény ott van, mert gyászról van szó, de az Úr vigasztalása akkor is adott.

Ez csak egy példa arra, amikor még nincs szabadítás, még nincs valami megoldva, valami nagyon nehéz, de az Úr kezéből veszem, mert bűnbánattal elfogadtam az ő szabadítását, tudom, hogy az Úré vagyok és tudom, hogyha fenít is az Úr, azért teszi, mert szeret.

Szeretteinknek, lányoknak vagy fiúknak, szülőknek vagy nagyszülőknek a megtéréséért imádkozni, azt várva, és azt látjuk, hogy ítélt az Úr, nagyon súlyos következmények vannak az életükben, tékozló fiúk, tékozló lányok. Emlékszünk, hogy mi volt a tékozló fiú életsorsa ott a disznók vájújánál és az rettenetes. Ilyenkor is megszakad az ember szíve, de közben tudom, hogy amikor az Úr ítélt, a következmények sújtják a tékozló fiakat, lányokat, tudom, hogy az Úr megmentheti őket bármikor, mert az ő kegyelme Jézus által akármikor megvalósulhat. Hisszük-e ezt, amikor így imádkozunk hitben még nem járó szeretteinkért?

Még kettő jellemző. Amikor az Úr türelmes, amikor az Úr még mindig nem ítéli azokat, akiket pedig úgy érezzük, hogy nagyon kellene már ítélnie, az elveszetteket, akkor ne felejtsük el, hogy az Úr ítélete elkerülhetetlen, viszont jogos és igazságos is. Pál apostolt nem elpusztította, illetve hát mondjuk így inkább, hogy Pált, mert akkor még nem volt apostol, Pált vagy Sault nem elpusztította, hanem megmentette, mert Jézus eljöveteléig menti türelemmel azokat, akik még a hívők szemében is annyira elveszettek, hogy már kéne ítélni, Uram, őket inkább.

Az utolsó pedig, hogy amikor eljön az utolsó ítélet, akkor az is vigasztalás lesz. Vigasztalás az Úr népének, mert az Úr bosszút áll azokért a gonoszágokért, amit elkövettek az ő népe ellen – jaj annak, aki az utolsó ítéletben megítéltetik, el fog veszni mindörökre –, de az Úr népe számára az utolsó ítélet is vigasztalás.

Először abban, hogy nem veszünk részt benne, hiszen minket nem ítél az Úr, mert Jézust ítélte. Részt veszünk benne abban az értelemben, Jézus maga mondta, hogy vele együtt ítélünk mi is. Ugyanakkor ami nagyon fontos, az utolsó ítélet meghirdeti, hogy ott bizony már nem lesz ott az Úr, mert a kárhozatnak az egyik fontos jellemzője ez lesz, ott nem lesz ott az Úr, aki kegyelmes és irgalmas, hanem ott elveszettek mindörökre. Viszont az övéivel mindörökre vele lesz az Úr, hiszen az az ő szabadítása kiteljesedése.

Ezékiel könyve ezzel zárul. Isten dicsősége felragyog az egész könyvön keresztül az ő jelenlétében. Emlékszünk a trónjelenetre, a Lelkes állatokra, a Szeráfokra. És Ezékiel könyve utolsó versében a 48. rész 35. versében így van a kijelentés: „és a város neve ama naptól fogva: Ott van az Úr” A helyreállított város, Isten városa, a helyreállított Jeruzsálem az Úr templomával és annak a neve: ott az Úr mindörökre.

Ennek az igének a vigasztaló üzenete – Ezékiel könyve 14. részében és a Márk evangéliuma 14. része minősített kijelentése alapján is mondható – nem abban volt, hogy vigasztal az Úr az ő szabadításával, hanem abban volt először: vigasztal az Úr az ő ítéletével. Mert amikor az isteni ítélet elkerülhetetlen és igazságos és jogos, akkor is az Úr cselekszik, és az övéi a kezéből vehetik, mert ez az isteni kéz az ő egyszülött Fiát ítélte elkerülhetetlenül és jogosan, hogy aztán az ő népét menthesse, szabadíthassa mindörökre.

Segítsen az Úr bennünket ilyennek látni az Urat, vigasztalást venni, ha szükségés, és másokat is így vigasztalni.

Imádkozzunk!

Áldunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy te szent és igaz Isten vagy és Jézusban kijelentetted, hogy nem csupán szent és igaz, amilyen ő is volt, hanem kegyelmes, irgalmas és szabadító. Köszönjük, Urunk, hogy mi az Úr Jézus megváltó művét ismerve és ő vele élve a krisztusi életben ismerhetjük meg az Ószövetség lapjain keresztül is, milyen a te szentséged és igazságod. Köszönjük, hogy te az ószövetségi népedet is ítélted és nem volt kegyelem. Azért, mert így menthetted őket.

Segíts, Urunk, nekünk valóban ezt a vigasztalásodat merni hinni, elhinni, és eszerint élni. Akkor is, ha nagyon fáj talán valamelyik bűnünk következménye, amit már lehet, hogy helyre se tudunk hozni. Akkor is, Urunk, amikor olyan félve imádkozunk a megtérést elutasító szeretteinkért. Könyörülj rajtunk, hogy ott legyen a szívünkben a vigasztalásod. Láthassuk az Úr Jézusban, milyen vagy te, amikor ítélsz és így szabadítasz.

Arra is kérünk, hogy amikor látjuk e világ igazságtalanságát a gonoszok munkáját, és a legszívesebben tényleg ítéletet kérnénk, várnánk tőled, segíts, hogy merjük rád bízni. Köszönjük, hogy amikor eljön Jézus, lesz ítélet is, de imádkunk, hogy számunkra a kegyelmet hozod, az örök üdvösséget. És kérünk azért, hogy mi ezt a kegyelmet, ezt az irgalmas szeretetet képviseljük a legelvezettebbek között is.

Köszönjük, Urunk, hogy a te irgalmadba, kegyelmedbe ajánlhatjuk azokat a testvéreinket, akiknek a testi nyomorúság a teher mostanában, akár mert kórházban vannak vagy mert otthon fekszenek betegen. Segítsd őket, és gyógyítsd meg, hadd kérjük ezt.

Kérünk, a te kegyelmedet minősítetten is áraszd ki Kárpátaljára, az ottani magyarokra, az ottani lelki testvéreinkre. Most is azt kérjük, hogy adj ott békességet, abban az országban hadd legyen béke, teljes béke, Urunk.

Kérünk, hogy segítsd meg a vezetőinket. Bárcsak ők is olyan életet élnek, amit nem ítélned kell majd ama napon, hanem amely kedves teelődted. Segítsd őket, Urunk, hogy bölcsen és alázattal vezessenek minket.

Kérünk, hallgasd meg most a csendben elmondott imádságunkat is az Úr Jézus érdeméért.

Ámen.

466. ének

Mason Lowell, 1792–1872.

Rád te- kint már hi- tem, Meg- vál- tóm,
 Is- te- nem, A Gol- go- tán: Halld kö-nyör-
 gé- se- met, És vedd el vét- ke- met;
 Mos- tan- tól hadd le- gyek Ti- ed csu- pán.

2. Szívemet töltse be Kegyelmed ereje Buzgósággal! Meghaltál érettem; Add: szívem s életem Teérted éghessen, Forró lánggal!

3. Ha elfog útamon Félelem s fájdalom: Fogd kezemet! Derítsd fel éjemet, Szárítsd fel könnyemet: Tévelygésben ne hagyd Én lelkemet!

4. Éltem ha fogyva-fogy, És a halál ahogy Jön már felém: Megváltóm, ments te meg Kétségtől engemet, Nálad hogy üdvömet Meglássam én.

Palmer Ray, 1808–1887.